

Nr 357.

Av herr **Jonsson** i Hökhult m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 95 A, med förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften.

I Kungl. Maj:ts proposition till innevarande riksdag ur 95 A § 8 föreslås bland annat att lagfartsstämpeln vid köp av fast egendom skall, då köparen är svensk medborgare, höjas från sextio öre till en krona med undantag av de fall då egendomens värde icke överstiger 3,000 kronor, och köparen under nästföregående år taxerats enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt till ett inkomstbelopp av minst 1,800 kronor.

Det är lätt förstå, att under dessa tider med allt jämt ökade utgifter för statsverket, man även måste tillse att en ökning i inkomsterna sker, och att man därför även vill i högre grad än som nu är fallet utnyttja denna skattekälla. Det synes oss dock som om man bort, dels sätta minimigränsen för skatteökningen något högre, och dels göra övergången från det lägre till det högre beloppet något mera mjuk. Verkningarna i sistnämnda avseende äro så påfallande att exempel härpå icke behöver i detta sammanhang framdragas.

Tydligt är att en sådan höjning av stämpelskatten som den ifrågasatta skulle för alla smärre fastighetsägare med låga inkomster kännas mycket betungande och även verka hindrande i bildningen av små jordbruk och så kallade egna hem. Bildandet av dylika små fastigheter har ju, särskilt under senare åren, ansetts vara ett statsintresse som man borde understödja och uppmuntra. Det synes oss därför vara av vikt att man ej förbiser den omständigheten, att just dessa små jordbruks- och egnahemsägare ofta äro synnerligen hårt skuldsatta och därför ej tåla en hårdare beskattning, vilken skulle verka på dem avskräckande

och sålunda hindra egnahemsbildningen, eller ock locka till att på ett eller annat sätt kringgå lagens bestämmelse. Då i allmänhet en större fastighet måste anses äga relativt större skattekraft på köpeskillingsbeloppet än en mindre, samt då köparen av en större fastighet i allmänhet har en bättre ekonomisk ställning, även om inkomstsiffran understiger 1,800 kronor, anse vi att förordningen i detta avseende bör erhålla den lydelse, som nedan angives.

I samma paragraf innefattas även förslag om att medel som innestå i sparkasseräkning skulle beläggas med en skatt av 10 öre för varje fulla 10 kronor av räntebeloppet, om detta under ett år uppgår till minst 40 kronor. Då banker i allmänhet betala lägre ränta å sparkasseräkning än å depositioner, och då penningplacering på sparkasseräkning och i våra sparbanker bör uppmuntras, i synnerhet därför att denna form är ägnad att uppsamla små belopp, anse vi att förutnämnda minimisiffror bör höjas.

Med stöd av vad vi sålunda framhållit tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att den del av 8 § i förevarande författningsförslag, som avser köp av fast egendom, må erhålla följande lydelse:

Köp av fast egendom — — — — värde.

Köpeavhandling — — — — värde.

Överstiger egendomens värde icke 5,000 kronor
— — — — 60 öre för varje fulla 100 kronor, samt
om värdet icke överstiger 8,000 kronor 80 öre för
varje fulla 100 kronor av egendomens värde.

Där köpeavhandling — — — — fånget.

Fångeshandling — — — — fri,

samt att siffran 40 i den del som börjar med ordet —
Sparkasseräkning: måtte utbytas mot 100.

Stockholm den 27 mars 1917.

J. A. Jonsson.

Bernhard Nilsson.

E. Räf.

C. O. Johanson.

Per Gabrielsson.